

[Lilli Gyldenkilde]

at Socialdemokratiet er regeringsparti, og man må vel forvente, at et regeringsparti eller regeringen i en diskussion om, hvordan disse forhandlinger om den kommunale økonomi nu skal komme til at gå, kan fortælle en lille smule om, hvor det er, man vil åbne op.

Jeg takker i øvrigt for, at der dog kom det frem, at hr. Klaus Hækkerup ikke er så uenig med SF i, at vi måske kunne bruge nogle af alle de penge, vi udbetaler passivt, til i stedet at aktivere pengene, og så lader være med at tale så meget om, at vi skal aktivere de arbejdsløse. De arbejdsløse vil frygtelig gerne have arbejde. Så lad os sørge for, at der bliver nogle arbejdspladser til dem, når der er nogle behov. Så jeg skal i hvert fald takke for det sidste, nemlig at vi er enige om – til en vis grad, kan jeg forstå – at vi i hvert fald kan bruge nogle af de midler.

Det andet, jeg vil sige, er, at hr. Klaus Hækkerup jo ikke hører SF gå rundt og love skattelettelser. Tværtimod siger vi: Vi tror ikke på større skattelettelser, så længe vi har den store arbejdsløshed, som vi skal have gjort kål på, så længe vi har et spørgsmål om, at vi skal have flere hundrede tusind mennesker i uddannelse, fordi det er det eneste fornuftige, vi kan gøre, så længe vi ikke er i stand til at skabe en arbejdsplads til dem. Det lader sig ikke gøre samtidig med at give løfter om skattelettelser. Så også dér er der en finansieringsmulighed, og hr. Klaus Hækkerup ved jo også udmærket, at det er sådan nogle ting, vi hele tiden peger på. Så lad være med at komme her og sige, at vi ikke vil være med til at finansiere det her.

Det var selvfølgelig ministeren, man skulle sige alt det her til, men jeg er klar over, at ministeren har lidt problemer med stemmen, og det accepterer jeg; det er helt i orden. Men derfor bliver jeg også nødt til at sige det til det største parti inden for regeringskonstellationen: Det er jeres problem, at I ikke vil finansiere de ting, som I har skrevet i jeres egen dagsorden.

Birgitte Husmark (SF):

Selv om indenrigsministeren måske finder, at denne forespørgsel er utidig og ubekvem og måske nærmest uvenlig, er vi i SF blevet stadig gladere for, at vi har stillet den. Ikke mindst efter i går at have hørt vores økonomiminister, fru Marianne Jøved, gentagne gange i Radioavisen hævde, at den kommunale og amtskommunale økonomi udelukkende er et finanslov-

spørgsmål, er vi blevet helt overbevist om, at der er noget, vi her i Folketinget mangler at få svar på; forhåbentlig lykkes det, inden vi får sluttet denne debat.

For hvis de offentlige investeringer skal fremrykkes – og det har både den forrige regering og den nuværende regering lovet – er det så ikke den kommunale og den amtskommunale økonomi, der vil nyde godt af det og dermed også få ændrede planforudsætninger?

Og hvis regeringen nu skulle finde på at lytte til overvismand Claus Vastrup, som jo ellers ikke er af den løsslupne type, vil der være akut brug for at lave en finanspolitisk lempelse på i hvert fald 10 mia. kr. Det kan der faktisk komme en del job ud af. Og hvad der er lige så godt og lige så vigtigt: der kan komme en hel del velfærd ud af det. Og velfærd er faktisk blevet en mangelvare i Danmark i dag.

Regeringen ved det jo godt, og den har da også spillet ud med nogle områder, men så snart der er noget, der ligner et løfte, der kan gives håndslag på, bliver hånden alligevel gemt omme på ryggen. Det gælder, så vidt vi kan se, også regeringens mærkesag om at nedbringe ventetiden på en række operationer for almindelige lidelser til 3 måneder.

I SF er vi helt enige i, at ventetiden skal nedbringes. Vi mener faktisk, at ventetid på nødvendig behandling er med til at underminere tilliden til det offentlige behandlingssystem. Men vi er desværre også overbevist om, at en udvidet aktivitet nødvendigvis koster nogle penge. De penge mener vi skal skaffes, sådan som et flertal af den danske befolkning faktisk er indstillet på. De skal derimod ikke skaffes ved uspecificerede besparelser inden for sygesektoren. Hvis det bliver beskeden fra regeringen til amtskommunerne, vil besparelsen bevæge sig hen til de områder, hvor både ansatte og patienter har vanskeligst ved at råbe op. Besparelse på plejepersonale og besparelse på personale i det hele taget på langtidsmedicinske afdelinger og i psykiatrien hører til dagens uorden. Måske ikke i tal – beløbene i sig selv er nogenlunde konstante – men hvad hjælper dét, når behovet for hjælp eksploderer i takt med arbejdsløsheden og i takt med det voksende antal af meget gamle mennesker? Talen om en eksplosion i behandlingsudgifterne burde i øvrigt være manet i jorden for lang tid siden.